

# РЕШЕНИЕ

№ 33797

гр. София, 16.10.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на 03.10.2025 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова**

**ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева**  
**Адриан Янев**

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Ивайло Занев, като разгледа дело номер **5660** по описа за **2025** година докладвано от съдия Адриан Янев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 285 и чл. 284, ал. 1 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС).

Образувано е по касационна жалба на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ срещу решение № 1148/21.02.2024 г., постановено по адм. д. № 10382/2023 г. по описа на Административен съд София - град, с което този касатор е осъден да заплати на Б. Д. Н. сумата в размер на 500 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди за периода от 12.07.2022 г. до 17.07.2022 г., през което бил в наказателна килия въз основа на незаконосъобразна заповед № 147/08.07.2022 г. на началника на Затвора „К.“.

В касационната жалба се поддържа, че не са обсъдени всички доказателства по делото. Не била обсъдена медицинска справка и погрешно били кредитирани показанията на свидетелката, която е майка на ищеца. Не били установени реално претърпени вреди. Допълнително се поддържа, че обезщетението не съответства на чл. 52 ЗЗД.

Подадена е касационна жалба от Б. Д. Н. срещу решение № 1148/21.02.2024 г., постановено по адм. д. № 10382/2023 г. по описа на Административен съд София - град частта, с която е отхвърлена претенцията над размера от 500 лева до предявения размер от 10 000 лева.

В касационната жалба се правят оплаквания, че първата инстанция неправилно е определила размера на обезщетението. Погрешно било установено, че условията в наказателната килия не се различавали от общите такива, за което излага конкретни съображения, свързани с обзавеждането и невъзможността за напускането ѝ, както и липсата на телевизия и радио. Счита, че погрешно не

са кредитирани част от показанията на свидетелката Н..

Участващият в касационното производство прокурор дава заключение за неоснователност на двете жалби.

Касационният съд, съобразявайки събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационните жалби са процесуално допустими, като подадени в преклузивния срок, от надлежни страни и срещу подлежащо на оспорване съдебно решение.

Касационният контрол на оспореното съдебно решение е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществени процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които съдът следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Производството пред първата инстанция е образувано по искова молба на Б. Д. Н. за осъждане на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ (ГДИН) да заплати сумата от 10 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди (стрес, нарушена психика, подтиснатост и получаване на паник атаки) за периода от 12.07.2022 г. до 17.07.2022 г., докато се е намирал в наказателна килия въз основа на незаконосъобразна заповед № 147/08.07.2022 г. на началника на Затвора „К.“.

Съдът е установил от фактическа страна, че е издадена заповед № 147/08.07.2022 г. на началника на Затвора „К.“, с която на Б. Д. Н. е наложено дисциплинарно наказание „изолиране в наказателна килия за срок от 5 денонощия“. Същата била отменена с влязло в сила решение № 5200/03.08.2022 г., постановено по адм. д. 3 6559/2022 г. по описа на АССГ.

Първата инстанция е приела, че за периода от 12.07.2022 г. до 17.07.2022 г. Б. Д. Н. се е намирал наказателна килия, което е във връзка наложеното незаконосъобразно дисциплинарно наказание. Съдът е приел, че ищецът е изпитал по - неблагоприятни усещания и стрес във връзка с ограниченията в резултат на настаняването му в наказателната килия. Отхвърлени са оплакванията за невъзможността за ползване на специален дюшек, повишено кръвно налягане, неспазване на минималната жилищна площ от 4 кв. м., осъществяване на контакти с осъдени на доживотен затвор и условията в наказателната килия. Този извод е направен въз основа на писмени сведения на ИСДВР и свидетелските показания на В. Н. – майка на ищеца, които частично са кредитирани.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Не са налице сочените от касаторите отменителни основания. Съдът е изяснил напълно фактическата обстановка по делото, събрал е относимите за правилното решаване на спора доказателства, обсъдил ги е в тяхната взаимна връзка и във връзка с възраженията на страните и въз основа на това е направил верни правни изводи, които напълно се споделят от настоящата инстанция. М. извод за частична основателност на иска е в съответствие с фактически установеното.

Не се споделят оплакванията в жалбите на Б. Д. Н. и ГДИН, че не е съобразена медицинската справка, приложената по делото. Това е така, тъй като от същата не се установява ищецът да е бил с влошено здравословно състояние, описано в исковата молба – регистрирани са две посещения на медицинския център, като на едното е измерено артериалното налягане, което било в нормата, а при другото е получен спиртен разтвор за третиране на гъбична инфекция по краката. В справката е отразено, че ищецът не се оплаквал от паник атаки и алергични реакции.

Установеното от първата инстанция психическо състояние на ищеца по време на престоя му в наказателната килия е направено въз основа на свидетелските показания на В. Н. – майка на ищеца. Първата инстанция не е допуснала нарушение при оценката и анализа на свидетелските показания, кредитирайки частично същите, за което са изложени ясни мотиви за това. От една страна съдът е приел, че същите кореспондират с неудобствата на лишението от свобода, вследствие от ограниченията при настаняването в наказателна килия, а от друга страна е съобразил чл. 172 ГПК, преценявайки близката роднинска връзка между ищеца и свидетелката, както и че последната не е възприела лично всички факти, а ги възпроизвежда от споделено от нейния син.

Правилни са изводите на съда за състояние на наказателната килия, които са направени във връзка с приложената справка на ИСДВР.

Във връзка с горното не са допуснати процесуални нарушения при установяване на релевантните факти, което е извършено пълен и точен анализ на свидетелските показания и писмените доказателства.

Изцяло се споделят изводите на първата инстанция, че ищецът е изпитал по - неблагоприятни усещания и стрес във връзка с ограниченията в резултат на незаконосъобразното му настаняване в наказателната килия за 5 дни. При отчитане на тези обстоятелства, съдът е анализирал правата, които са му предоставени в наказателната килия, при което голяма част от тях съвпадат с правата на лишението от свобода, които не са дисциплинарно наказани. Действително налице е невъзможност за ползване на някои вещи в наказателната килия в сравнение с килията, обитавана преди налагане на наказанието, но невъзможността за ползване на такива вещи (напр. радио и телевизор) не водят до завишаване на констатираните неблагоприятни психически усещания и стрес.

Във връзка с размера на конкретното обезщетение, съдът правилно и обосновано е съобразил ограничения в наказателната килия и тяхното отражение върху конкретното лице, времетраенето на престоя, въз основа на което изводът му за частична основателност на иска е в съответствие с фактически установеното и правилно прилагане на закона. В тази връзка са неоснователни възраженията за неправилно определяне на дължимото обезщетение.

Предвид гореизложеното, касационната инстанция приема, че обжалваното решение е постановено в съответствие с материалния закон и при спазване на процесуалните правила, поради което не са налице касационни основания за неговата отмяна.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, съдът

#### Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1148/21.02.2024 г., постановено по адм. д. № 10382/2023 г. по описа на Административен съд София – град.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: